

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

ויגש

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק א

(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ושלוש לבריאה

מאת ועשרים שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

שנת הקהל

ויגש

ג. על הפסוק "ואת יהודה שלח גו' להורות לפניו גשנה" מצטט רש"י בשם המדרש: "לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה".

כשציוה הקב"ה את יעקב לרדת למצרים דאג יעקב תחלה – "לפניו" – שתהיינה שם ישיבות. למרות שהקב"ה הבטיחו שילווה אותו – "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה" – השתדל יעקב להכין לפניו כן ישיבות, ורק אז הלך למצרים עם הקב"ה, משום שהישיבות הן יסוד קיום בני ישראל.

הישיבות שיסד יעקב אבינו התקיימו בכל משך הזמן שהיו בני ישראל במצרים, כמאמר רז"ל³: "מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם, היו במצרים – ישיבה עמהם, שנאמר⁴: לך ואספת את זקני ישראל".

בכל הזמנים ובכל המקומות בהם היו בני ישראל, ואפילו בגלות מצרים שהיתה גלות קשה מאד, היו ישיבות בהן ישבו ולמדו תורה, שכן, כאמור, הישיבות הן יסוד קיומו של עם ישראל.

ד. גלות מצרים היתה הגלות הקשה ביותר מכל הגלויות, אף מן הגלות הנוכחית, מכמה סיבות:

א) גלות מצרים היתה לפני מתן תורה. אם כי גם אז למדו תורה, כפי שמוכן ממאמרי רז"ל רבים, ובכללם מאמר זה עצמו של "מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם", אבל מאחר שהתורה שלמדו היה בכוחם העצמי – הרי ככל שתהיה נעלית הדרגה אליה מסוגל הנברא להגיע – אין זה אלא עד שורש הנבראים ולא למעלה מזה.⁵

א. על הפסוק "ויגש אליו יהודה" אומרים רז"ל¹ שבגישה זו ליוסף היה יהודה מוכן לכל, גם למלחמה.

מדוע סיכן עצמו יהודה במדה כזו? – ממשיך הכתוב: "כי עבדך ערב את הנער". לפיכך היה מוכן גם למלחמה.

לכאורה: כיצד זה היה מוכן יהודה להילחם ביוסף, בשעה שיהודה ואחיו מהוים מספר קטן, ויוסף הוא השליט שלמרותו נתונה כל מצרים? נכון, אמנם, שיהודה היה גבור, אבל יוסף ובניו היו הרי גבורים יותר, כפי שמסופר במדרש² שכשיהודה רקע ברגליו וכתוצאה מכך הזדעזע כל ארץ מצרים – גילה גם יוסף גבורה כזו, עד שאמר יהודה "זה גבור ממני". איך זה, איפוא, היה מוכן להלחם נגדם?

אך הטעם לכך הוא: בגלל העובדה שיהודה נטל על שכמו את האחריות להציג את בנימין לפני יעקב – "כי עבדך ערב את הנער" – הרי, למרות ששאר אחיו נשארים חיים ושלמים, מסר נפשו עבור ילד אחד מבני ישראל, משום שנטל על עצמו האחריות.

ב. וזו הוראה ומוסר-השכל לכל אב ואם, שהקב"ה הטיל עליהם את האחריות לכל אחד מילדיהם – שהם צריכים למסור נפשם אפילו עבור ילד אחד שלא יארע לו את אשר לא צריך לקרות לילד יהודי.

וע"י מסירות-נפש על חינוך הבנים והבנות על טהרת הקדש – מגיעים לאמור בסיום הפרשה: "ויפרו (ויתר על כן): וירבו (עד) מאד".

(משיחת ש"פ ויגש, תשי"א)

3) יומא כה, ב.

4) שמות ג, טז.

5) ראה לקו"ש [המתורגם] ח"א ע' 35 ואילך.

1) ב"ר צג, ו.

2) שם צג, ז.

התורה נעלה בהרבה מאז – ודאי שאין לערוך חישובים, ויש צורך בישיבות.

1. הוא הדבר ביחס להחזקת ישיבות: יש מי שטוען שעתה מצבו דחוק – דוחק מוח ודוחק כיס – ורק כשיאכל, ישתה וישן כל צרכו, וירווח לו בכיסו, יתן לישיבה, ואף יבצע מסירות נפש ויתן את ילדיו לישיבה עד גיל שלש עשרה שנה.

לאדם זה יש לומר: מצרים היתה גלות קשה יותר, אפילו תבן משלהם לא היה לבני ישראל והיה עליהם לשוטט במדינה וזה לחפש תבן בשעה שהנוגשים עמדו בשוט על הראש ועל הכתף, ולמרות זאת – תבן משלהם לא היה להם, אבל ישיבות החזיקו.

2. בגמרא⁸ יש דיון – היכן גרוע יותר לאדם לעבוד, ברחוב של זונות או ברחוב של ע"ז. לכאורה, יש להבין: שכן גם ראה – אפילו ללא הרחה – מזיקה, כידוע⁹, אך מה איכפת המעבר ליד עבודה זרה? הטעם של ראה אינו שייך לכאן, שהרי אין רואים דבר פרט לעצים ואבנים. אך הטעם הוא: כל דבר משפיע על האויר שמסביב לו, ובמקום בו נמצאת טומאה יש באויר "המסכה" של טומאה, ואויר זה עלול להשפיע על האדם¹⁰.

כלפי מה דברי אמורים?

– אויר הרחוב, בו שוררת הדעה שאין זמננו מתאים לישיבות, השפיע גם על חלק מתלמידי הישיבות.

יש תלמידים הטוענים שקשה להם ללמוד כפי הראוי משום שהם חייבים תחלה להבטיח לעצמם פרנסה. אין הוא מוכשר ללמוד בשלוח משום שרעיונותיו מציקים לו במה יפרנס את ילדיו שהקב"ה יתן לו לאחר שיגיע לעונת השידוכים, ויטפלו בדבר, וימצא את בת זוגו,

(ב) גלות מצרים היתה הגלות הראשונה של ישראל, ולכן היה קשה מאד לסבול אותה. כפי שרואים באחד שאירע לו אסון ר"ל לראשונה – קשה לו מאד לסבול אותו, ואילו כשנשנה אסון זה ר"ל אין זה כה קשה, לפי שכבר "התרגל" אליו.

(ג) במצרים היו כל ישראל יחד. בגלויות הבאות "צדקה עשה הקב"ה בישראל שפוזר לבין האומות"⁶. כשיהודים נמצאים במקומות שונים הרי כשמענים יהודים במקום אחד – ניתן ליהודים במקום אחר לתפוס הנשימה (=איבערפאפן דעם אָטעם), וגם לעזור ליהודים הנמצאים במצב הקשה. לעומת זאת במצרים היו כל ישראל במקום אחד ותחת ממשלה אחת.

(ד) מצרים היתה ארץ קשה מאד, שאפילו עבד⁷ לא היה מסוגל לברוח משם, וכאן היו צריכים לצאת ממצרים ששים רבוא איש לבד מנשים וטף.

בכל זאת, למרות כל הקשיים, לא פרשה ישיבה מהם. תמיד היו ישיבות בהם ישבו ולמדו תורה.

ה. כבר דובר פעמים רבות שאין התורה ח"ו ספר היסטוריה, אלא שכל ענין וסיפור, ואפילו כל אות שבתורה, מהווים הוראה לכל זמן ולכל מקום.

יש כאלה הטוענים שעתה אין הזמן מתאים לקיום ישיבות. במצב קשה שכזה די גם בתלמוד-תורה, ואם כבר – הרי לא ישיבות כפי שהיו בעבר וכו'.

כלפי כך ההוראה מגלות מצרים: שם, במצרים, היה המצב קשה בהרבה משל עתה ובכל זאת לא ערכו חישובים אלא למדו תורה. יתר על כן: לא זו בלבד שלא ערכו חישובי המצב הקשה של הגלות, אלא שאף לא ערכו חישובים לאיזו דרגה מגיעה התורה, אם לשורש הנבראים, או למעלה מזה. ומעתה – בימינו כשהגלות נוחה בהרבה מאז, ולימוד

(8) ע"ז י, א.

(9) משנה זבים פרק ב מ"ב. ראה גם קונטרס העבודה פ"ב.

(10) בדבר השפעת האויר, ראה גם "היום יום" – י"א טבת. "קובץ ליובאוויטש" שנה ראשונה חוב' ד ע' 63 (אגרות-קודש – כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"א ע' רלה ואילך).

(6) פסחים פו, ב.

(7) מכילתא. רש"י עה"ת שמות יח, ט.

ממילא קלה העבודה בהרבה, שכן: א) נשאר רק חלק מועט לשם בירור. ב) יש סיוע הניצוצות שכבר התבררו. (משיחת פ"ט שמות, תשי"ג)

ט. נאמר בכתבי האריז"ל¹⁴ שע"י "הא" לכם זרע", בו רמוז שיוסף אילץ את המצרים למול את עצמם – הוסיפו "חיות" במצרים, בקליפות, ענין גלות מצרים, וב"הא לחמא עניא" רמוזה הגאולה. – זה גם הטעם לכך שבנוסח האריז"ל, בפסקא "הא לחמא עניא", מנוקדת המלה "הא" בצירה ולא בקמץ.

[ההבדל בין "הא" קמוצה לבין "הא" צרויה הוא גם בפירושו: כשה"הא" קמוצה – פירוש הדברים הוא: זה לחם עוני שאכלו אבותינו במצרים, ואילו כשה"הא" צרויה – הפירוש הוא: הרי לך לחם עוני וכו'¹⁵].

י. כדי להבין איך מהווה "הא לחמא עניא" הבטחת ותיקון "הא לכם זרע" – יש להסביר תחלה את הקלוקל שנוצר כתוצאה מזה שאמר יוסף: "הא לכם זרע".

לכאורה בלתי מובן מדוע לא היתה ראוייה אמירת יוסף "הא לכם זרע" למצרים. על-פי השכל נראה, לכאורה, שהנהגתו של יוסף לא זו בלבד שלא היתה צריכה להביא נזק, אלא, אדרבה, היה בה יתרון, נוסף על כך שב"זאת העם העביר" גו' הסיר את חרפת אחיו שלא יקראו להם "גולים"¹⁶ – הרי ידוע גם שענינו הרוחני של יוסף הוא היותו "צדיק יסוד עולם"¹⁷, וכל פעולותיו היו השפעת אלקות, ואם כן הרי זה הכוונה הרצויה של הפצת והשפעת אלקות לכל, אפילו למצרים?

אך הענין הוא:

יוסף עשה זאת מדעת עצמו, לפיכך הרי

וישתדך, וינשא, ויילודו לאחר מכן הילדים בשעה טובה ומוצלחת. כן דואג הוא מה ישאיר להם לאחר מאה ועשרים שנה. לכן יוצא הוא לרחוב – כוח ההעמקה שלו, לפחות, יוצא לרחוב – וחושב על "תכלית" של פרנסה.

מנין באה הרגשה כזו לתלמידי ישיבות? – מאויר הרחוב, כנ"ל, שכן למרות שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שהקרת (בארה"ב) כבר "זו" – הרי יש הבדל ומרחק בקרת בין כשהוא "זו" לבין היותו רותח ב"הוי' אלקיך" אש אוכלה הוא"¹¹. נוסף לכך נותרו גם שיריים מן העבר, והסוג האמור של תלמידים סופג מן השיריים הללו.

ת. יש אמנם לימוד וכות עליהם, שהדבר בא בגלל האוירה והסביבה, אך לא כך צריך להיות, וגם כלפי זה ישנה הוראה מן האמור: במצרים – נוסף על כך שהיתה גלות קשה כאמור – היו בני ישראל דחוקים ולחוצים כל-כך עד שלא קלטו כל מחשבה בדבר יציאה מן הגלות. בשעה שמשה רבנו הביא את בשורת הגאולה – הרי "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה"¹², ובכל זאת, עוד בטרם בא משה ואמר "פקדתי" לא ערכו כל חישובים מה יהיה ה"תכלית", כי אם ישבו בישיבות ולמדו. כל שכן שעתה אין מקום להכניס לראש מחשבות של "מה תהא התכלית?", כי אם לשבת וללמוד בלי כל חישובים.

ובמיוחד מאחר שעתה קלה העבודה בהרבה מאז, כפי הידוע¹³ שר"ב ניצוצות מתוך רפ"ח הניצוצות שנפלו כבר התבררו בגלות מצרים, כפי שנאמר: "וגם ערב ר"ב עלו אתם", ולא נשאר אלא פ"ו ניצוצות, בגימטריא: אלקים, ומתוך פ"ו הניצוצות עצמם "ביררו" היהודים במשך הזמן רבים מהם בזיעה ובדם, ולא נשאר אלא "פכים קטנים" לבירור.

14 פע"ח שער חמ"צ פ"ו. ס' האריז"ל בהגדה.

15 במדרש לקח טוב צו ויגש מזו, כג: הא לכם מלשון הליכי.

16 חולץ ס, ב.

17 משלי י, כה.

11 דברים ד, כד.

12 שמות ו, ט.

13 תורה אור ס, ג.

תמימה ללא כל פשרות. כך גם ביחס למנהגי ישראל, שכן "מנהגי ישראל – תורה"²².

יב. אשר לפועל:

יש מי שטוען: "כשאני מקרב יהודי ליהדות – לשם מה עלי לחשב חשבונות? אותר קצת על מחיצות בבית-כנסת, וכדומה, וכך יבואו יהודים רבים נוספים לבית הכנסת ויתקרבו ליהדות".

ועוד טוענים: "אמנם בסביבה של יהודים שומרי תורה ומצוות יש להדר על קצוץ של י', אבל במקום בו ישנה התנגדות לתורה ומצוות – יש לוותר על ה"טפל" כדי לשמור על העיקר".

– אך למה הדבר דומה? – למי שאומר: "בבית, בשעת שלום, אלך חגור כלי זיין, משום שאם אמנם השעה שעת שלום – הבטחון גדול יותר כשהולכים בכלי זיין, אך כשאצא למלחמה – אלך בלי כלי זיין, כי, ראשית, אין רצוני שיכירו בי כאויב, ושנית, כדי שאוכל לנוע ביתר קלות בשעת הצורך". מובן שזו שטות גדולה ומוחלטת.

יג. באסיפת-רבנים מסוימת, לפני שנים, התבטא אחד כי כשמתמשים במים לשם שתיה – יש לבדוק אם המים טובים אם לאו, אך כשיש לכבות שריפה – אין הבדל במהות המים. כ"ק מו"ח אדמו"ר השיב לו: הדברים נכונים רק כשודאי הדבר שהם מים, והספק הוא רק אם הם נקיים או לא, אבל כשאננם מים בכלל כי אם – נפט, הרי לא זו בלבד שאי אפשר לכבות בהם את הדליקה, אלא, אדרבה, הנפט יגביר אותה, למרות שגם הנפט הוא משקה.

כך גם ביחס לענין האמור: ע"י שינוי, אפילו של מנהגי ישראל, לא זו בלבד שאי אפשר להשפיע לטובה על הסביבה, כי אם להיפך. כפי שנאמר בגמרא²³, בקשר לסליחה

למרות שהדבר הביא אמנם למצרים תוספת קדושה, אבל מאחר שעשה זאת מדעת עצמו הביא הדבר תוספת חינויות לקליפות, משום שהמצרים מצד עצמם לא היו עדיין כלי-כך ראויים לזה.

דבר זה הביא את התוקף של גלות מצרים, כפירוש "הא לחמא עניא כו' בארעא דמצרים": אמירתו של יוסף "הא לכם זרע" היתה סיבה לחוק הגלות של מצרים.

בדומה לכך אנו מוצאים במשה רבנו, שע"י כך שלקח אתו את ה"ערב רב" על דעת עצמו – בא חטא העגל, כפי שאמר לו הקב"ה¹⁸: "שחת עמך אשר העלית" אתה¹⁹.

יא. כ"ק מו"ח אדמו"ר כותב ברבים ממכתביו, וכן במאמרים שונים, שמכל דבר שנלמד – העיקר הוא: להסיק את ה"בטן" בעבודת ה'.

הענין האמור ביחס לעבודת ה' – הוא:

הרי תמיד דורשים לקרב את הכל, מבלי להתחשב מי הוא האיש. יש, אבל, לזכור תמיד לא לסטות, וקירוב הזולת צריך להיות ללא כל פשרות ח"ו בתורה ומצוות.

בהתאם לפתגם הידוע שכשאדם טובע ר"ל חובה על כל אחד להצילו, אך עליו להיזהר שלא יטבע הוא עצמו ח"ו.

וכפי שכבר הוסבר פעם²⁰ בפירוש המשנה²¹: "הוה מתלמידיו של אהרן כו' – אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", שיש כאן שתי הוראות: (א) יש לקרב את הכל, אפילו "בריות" (כלומר, כאלה שאין להם זכות אחרת פרט לעצם היותם ברואי הקב"ה). (ב) הדרך צריכה להיות – של "ומקרבן" לתורה, לא להתאים את התורה לרוח הבריות, ח"ו. כי אם, אדרבה, לקרב את הבריות לתורה, תורה

18 שמות לב, ז.

19 שמור"ר פמ"ב, ו. חז"ב מה, ב.

20 ראה גם לקו"ש ח"ב [המתורגם] ע' 21.

21 אבות פ"א מ"יב.

22 ראה ירושלמי פסחים פ"ד ה"א ובפדר"א פמ"ה.

23 ראה כריתות ז, א. צנפת פענח (להגאון הרגז'ובי)

על הרמב"ם הל' יבום פ"ד ה"כ.

שהתועלת בקירוב בני ישראל (שהוא סבור שישגיגה ע"י כך) חשובה מן ההלכה בשלחן-ערוך.

ב) כל זה אמור אף אם נניח שהתנהגות כזו מביאה תועלת יתר, אך, לאמתו של דבר, הרי מאחר שאין זה על-פי התורה – ודאי שלא יביא כל תועלת, כי אם – אדרבה – קלקול.

טו. וזה אשר אנו אומרים: "הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים", המהוה תיקון למה שאמר יוסף: הא לכם זרע.

ידוע לנו – כך אנו אומרים – שע"י כך שאמר יוסף "הא לכם זרע" – הרי "אכלו אבהתנא בארעא דמצרים", נגרמה גלות מצרים, כנ"ל. משום כך הרי למרות ש"כל דכפין ייתי וייכול" – כל דצריך ייתי ויפסח", למרות שיש אמנם, לקרב את כולם, יש לעשות זאת אך ורק בדרך שהתורה דורשת. אמנם – "ייתי וייכול", אך בתנאי ש"ייתי ויפסח", הוא צריך וחייב לעשות את כל סדר הפסח.

וע"י כך שהולכים בדרך זו מביאים לידי כך שאם כי "השתא הכא, השתא עבדין" הרי "לשנה הבאה בארעא דישראל, ולשנה הבאה בני חורין".

וכפרה של יום הכפורים, שאפילו למאן דאמר "עיצומו של יום מכפר" בלי תשובה, גם על עבירות שנעשו ביום הכפורים עצמו – הרי על עבירות שנעשו ביום הכפורים וקשורות באיסורי יום הכפורים עצמו – אין יוהכ"פ מכפר לפי ש"אין קטיגור – נעשה סניגור"²⁴.

יד. ואשר לטענה: למי איכפת הדבר אם יוותר על חוט השערה, מאחר שע"י כך ריוח את העיקר?

– ישנן שתי תשובות בדבר:

א) אפילו אם היה בטחון שע"י כך תהיה התועלת הגדולה ביותר לקירוב בני ישראל לאביהם שבשמים – נאמר לכגון דא: "אל תהי צדיק הרבה"²⁵. אין להוסיף צדקות על התורה. כיון שלפי השלחן-ערוך אסור הדבר – אל לו להיות צדיק יותר מן השלחן-ערוך, ואין לו לדאוג לקירוב יהודים ליהדות יותר ממה שהתורה דואגת.

– ברם, עלול הוא לטעון: אמת, איני חייב לדאוג ליהודים יותר ממה שהתורה דואגת להם, אך מה רע בדבר אם אדאג? על כך יש לענות לו שאין הדבר כן, ואין לו רשות לעבור על דברי תורה בגלל צדקותו. ומי יאמר

(24) ברכות נט, א.

(25) קהלת ז, טו.

(משיחת ליל ב' דחה"פ, תשי"ד)

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו ורבינו מלך המשיח

יהודי שעי" קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מזרנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

י

מהטעמים לכך שהמעמד ומצב ד'ויחי יעקב בארץ מצרים¹ (שגם בזמן הגלות נעשה יהודי בעה"ב על העולם, "אדוני הארץ"², ולכן מקבל עזר וסיוע ממלכות המדינה באופן ש"טוב כל ארץ מצרים לכם הוא"³) מודגש ביותר בדורנו זה:

כיון שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, מודגשת בו ההכנה להפיכת הגלות ע"י "טעימה" מעין זה בזמן הגלות – שבסמיכות לסוף הגלות נעשה מעמד ומצב ד'ויחי יעקב בארץ מצרים, והולך וניתוסף ככל שמתקרבים יותר להפיכת הגלות בגאולה האמיתית והשלימה.

. . . ובמיוחד בשנת "נסים" (תש"נ) ושנת "נפלאות אראנו" (נ"א) – כפי שראינו במוחש הנסים והנפלאות בתקופה האחרונה, כולל ובמיוחד בנוגע להיחס דמלכות המדינה ההיא ("מעצמת-על") לאפשר ולעזור ולסייע לבנ"י להיות במעמד ומצב של הרחבה, לצאת מן המיצר אל המרחב, באופן שגם בארץ מצרים (ברגעי הגלות האחרונים) יהי' אצלם מעמד ומצב ד'ויחי יעקב",

וכל זה – מפני שעומדים בסמיכות ממש להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובלשונו של דוד מלכא משיחא, "נעים זמירות ישראל", במזמור פ"ט: "כרתי ברית לבחירי נשבעתי לדוד עבדי"⁴, "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו"⁵, ועד לסיום וחותם

---

(1) ויחי מז, כה.

(2) מקץ מב, ל. לג.

(3) ויגש מה, כ.

(4) פסוק ד.

(5) פסוק כא.

המזמור: „ברוך ה' לעולם אמן ואמן“, „ראה . . ביאת המשיח, על כן נתן תודות לשם“⁶.

* * *

מהענינים העיקריים דגאולה האמיתית והשלימה – בנין ביהמ"ק השלישי (למעלה מהמשכן, מבית ראשון ומבית שני), „מקדש⁷ אדני כוננו ידיך“ . . יש להוסיף ביתר שאת וביתר עוז ב„מעשינו ועבודתינו“ בענינים שהם מעין ודוגמא והכנה לבניית בית המקדש השלישי – ע"י בנין בתים חדשים (והוספה וחזוק הבתים הקיימים כבר) בתים בכל ג' הקוין דתורה תפלה וגמ"ח.

(משיחות ש"פ ויגש, ה' טבת תנש"א)

---

(6) ראב"ע עה"פ.

(7) בשלח טו, יז.

נ.ו.

ווי גערעדט און מערר געווען כמה פעמים לאחרונה – אַז לויט דער הודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, האָט מען שוין פֿאַרענדיקט אַלע הכנות צו דער גאולה, און איצטער דאַרף מען נאָר ממשיך זיין די גאולה בפועל אין גשמיות וחומריות העולם (חומריות וואָס ווערט איבערגעמאַכט אויף גשמיות), בגלוי לעיני בשר.

. . . היינט דאַרף מען נאָר אויפּעפּענען די אויגן, וועט מען זען ווי די גאַנצע וועלט מאָנט אַז יעדער איד זאָל שוין שטיין אין דעם מעמד ומצב פון גאולה האמיתית והשלימה.

ויש לומר, אַז דאָס גופא איז דער טעם פֿאַרוואס מ'זעט היינט ווי אידן קענען שטיין בעיני היהודים מיטן גאַנצן תוקף און בעה"ב'ישקייט אויך אויף אוה"ע – ואין הדבר תלוי אלא ברצונם – וואָרום היות, אַז מ'שטייט גלייך פֿאַר דער גאולה, ווען עס וועט נתגלה ווערן בפועל ווי „ודוד עבדי נשיא להם לעולם"¹, „וידעו הגוים כי אני ה'"² – דעריבער שפיגלט זיך עס אָפּ בפועל אין דעם מצב פון אונזער דור, אַלס הכנה וואָס פירט גלייך אַרײַן צו דער גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ולהוסיף, אַז דאָס איז אויך מרומז אין „ויגש אליו יהודה", אַז צוזאַמען מיט דעם סיוע פון דער תוקף העבודה פון יוסף שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, האָט מען אויך דעם „ויגש אליו יהודה", משיח שיבוא בקרוב ממש, „ודוד עבדי נשיא להם לעולם", וועלכער קומט בסיוע ונתנית כח פון יוסף (שבדורנו), „כמוך כפרעה"³, (פרעה דקדושה) ד"אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"⁴.

(משיחות ש"פ ויגש, ד' טבת תשנ"ב)

(1) יחזקאל לו, כה.

(2) שם, כה.

(3) פרשתנו מד, יח.

(4) זח"א רי, א.

כפי שדברו ועוררו כמה פעמים לאחרונה – שע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כבר סיימו את כל ההכנות לגאולה, וכעת צריכים רק להמשיך את הגאולה בפועל בגשמיות וחומריות העולם (חומריות שנעשית לגשמיות), בגלוי לעיני בשר.

. . . היום צריך רק לפקוח את העיניים, ואזי יראו איך שכל העולם תובע שכל יהודי יהי' כבר בהמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה.

ויש לומר, שזה גופא הוא הטעם לכך שרואים כיום איך שיהודים יכולים לעמוד בעניני היהודים עם כל התוקף והבעלות [הבעה"ב'תישקייט] גם על אוה"ע – ואין הדבר תלוי אלא ברצונם – דכיון שעומדים מיד לפני הגאולה, שבה יתגלה בפועל כיצד "ודוד עבדי נשיא להם לעולם"¹, "וידעו הגוים כי אני ה'"² – לכן זה משתקף בפועל במצב של דורנו, כהכנה המוליכה ישירות לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ולהוסיף, שזה מרומז גם ב"ויגש אליו יהודה", שיחד עם הסיוע של תוקף העבודה של יוסף שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יש גם את ה"ויגש אליו יהודה", משיח שיבוא בקרוב ממש, "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", שבא בסיוע ונתנית כח מיוסף (שבדורנו), "כמוך כפרעה"³, (פרעה דקדושה) ד"אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"⁴.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.
יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.
המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).
שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".
מעין חי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.
האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770, על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.
הקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת, בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.
ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).
דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.
לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת "אהלי תורה", ניו-יורק.
דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לעילוי נשמת

הרה"ח התמים אי"א נו"נ
מלאכתו מלאכת שמים עוסק בצרכי ציבור
ר' פנחס בן הרה"ח התמים ר' יהושע ז"ל
קארף

משפיע משגיח ור"מ בישיבות תומכי תמימים מונטריאל
אהלי תורה 7701 והעמיד תלמידים הרבה

עסק בתורה ועבודת ה' וקיום המצוות בהידור
הי' מקושר לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל נשיא דורנו
אשר התייחס ברבים לעבודתו והקרבתו להפצת המעיינות
ועסק במבצעיו הק'

השפיע על רבים במסירה ונתנה לכל אחד בפרט
ופעל בקביעת עתים לתורה בקרב אנ"ש בשכונת קראון הייטס

זכה להעמיד דורות חסידים
מקושרים ושלוחים של כ"ק אדמו"ר

נפטר בשם טוב אור ליום רביעי פרשת פנחס
כ"ף תמוז שנת ה'תשפ"א

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י תלמידו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>